DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

XXIV. ÉVFOLYAM, 3. SZÁM. 1980. MÁRCIUS ÁRA: 4,— Ft

MELLÉKLETTEL

W. PETROLAY MARGIT:

EGY PÁR CIPŐ

Hol volt, hol nem volt, régen volt, de igaz volt, valahol a Mátra szélin, girbe-görbe falu végin, volt egy kislány: Rozikának hívták. Volt Rozikának egy szép kis rácsos ágya, édesapja faragta ki mesefából, ki is cifrázta szekfűvel, rózsával, turbékoló galambocskával, hogy szépet álmodjon benne Rozika.

Mégsem álmodhatott Rozika a szekfűvel, rózsával, turbékoló galambocskával, mert anya felébresztette őt:

— Ébredj fel, Rozikám, kicsi kis virágom! Vedd fel gyorsan a ruhádat, húzd fel gyorsan a cipődet!

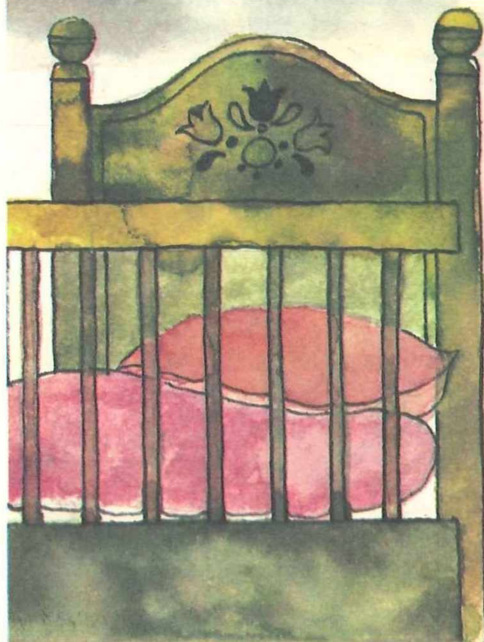
Gyorsan ráadta a ruháját, felhúzta a cipőcskéjét, de nagy sietségében be se fűzte már, csak felkapta a kislányt, bebugyolálta egy nagy, meleg kendőbe, hogy csak az orra látszott ki, s az ölébe vette.

— Mért nem alhatom a rácsos kis ágyamban? Mért bugyolálsz be a csúnya nagykendőbe? — pityergett Rozika, mert álmos volt és fázott. Anya ezt felelte neki:

— Mert háború van, kicsi lányom. — És könnyes lett a szeme anyának is.

Rozika kicsi lány volt, nem tudhatta, mi az a háború, csak anya könnyes szeméből olvashatta ki, hogy valami szomorú dolog.

Anya ölében vitte ki Rozikát az utcára, mely sötét volt most és félelmetes, és tele könnyező édesanyákkal, kik ölükben vitték vagy kézen vezették síró gyermekeiket. Rozika látta a sok síró kisgyereket, és ő maga is sírni kezdett. Így aztán észre se vette, csak amikor az iskola pincéjében kicsomagolta őt anya a nagykendőből, hogy egyik lábáról elveszett a cipőcskéje.

— Menjünk vissza! — kérte sírva édesanyját. — Keressük meg a cipőmet!

De anya csak a fejét csóválta szomorúan.

— Nem lehet, kislányom, mert háború van.

És meleg rongyocskába csavarta Rozika lábát, amelyikről elveszett a kis cipője. Rozika szégyellte magát emiatt, és nem ment játszani a többi kisgyerekkel, inkább a szalmazsákon üldögélt, melyen anya kettejüknek ágyat vetett. Félt is kicsit a sötét pincében, melyet csak egy árva gyertya világított meg a vakablakban.

— Ki akarok menni játszani! — kérte édesanyját, de anya megint csak azt mondta szomorúan:

— Nem lehet, kislányom. Háború van.

— Akkor legalább apa volna itt, hogy játszana velem! — kiáltotta keserűen Rozika, és toppantott a lábával, amelyiken cipő volt, persze mert a másikkal még toppantani se lehetett.

— Nem lehet, kislányom, hiszen tudod, hogy háború van!

Így üldögéltek sok-sok napon át a sötét pincében a szomorú anyák a síró gyermekekkel. Észre sem vették odalenn, hogy a tavasz már elkergette a csúf telet. Hogy a háztetőről leolvadt a hó, s az erdőben már kibújtak a hóvirágok. Csak arra gondoltak, hogy holnapra elfogy a kenyerük, és mit adnak majd a gyerekeknek. Már a gyertya is végigégett a vakablakban, hosszúra nőtt lángja végsőket lobbant, s már nem tudta elkergetni a sötétséget.

Ekkor hirtelen kinyílt a pinceajtó. Ahogy kinyílt, beszökött rajta egy kis napsugár, kíváncsian végigtapogatta a gyermekek sápadt arcát, s a pince egyszerre megtelt a tavasz kimondhatatlan édes illatával.

Rozika abbahagyta a sírást, és kíváncsian lesett a kitárt ajtó felé. Vajon miféle csoda történhetett, amitől a bezárt ajtók kinyílottak?

A kitárt ajtóban egy fiatal katona állt.

— Ne sírjatok, magyar gyerekek, ne szomorkodjatok többé, magyar anyák, mert mi elhoztuk néktek a drága szabadságot!

Oroszul mondta, mégis megértette mindenki a szavát. Az anyák kézen fogták a gyerekeket, és siettek velük ki a napsütésre. Csak Rozika ült pityeregve a szalmazsák szélén, egyik lábán a kis cipővel, másikon a rátekert rongyocskával. Szerette volna elrejteni, hogy meg ne lássa a szovjet katona.

— Hát te miért nem sietsz ki a napra, te kislány? — kérdezte csodálkozva a fiatal katona, s alighogy kimondta, hangosan elnevette magát. Akkorát kacagott, hogy Rozika egyszerre abbahagyta a sírást, és könnyes szemével reá bámészkodott. A katona meg kabátjának zsebébe nyúlt, és előhúzott belőle egy fél pár gyerekcipőt, a Rozika kis

cipellőjének a párját. Le is guggolt a szalmazsákhoz, letekerte a rongydarabot a kislány lábáról, és felhúzta rá a cipőcskét, be is fűzte szépen, annak rendje-módja szerint. Majd kézen fogta őt, és kivezette a szép tavaszi napsütésbe.

Rozika először nem tudta kinyitni napfénytől elszokott szemét, csak hunyorgott a ragyogó fényességben. De mikor végre kinyitotta, nem sírt már, hanem nevetett ő is, mint a többi gyerek.

— Édesanyám, mi az ottan? — ez volt az első szava, s a szemközti házra mutatott.

— Az ott? Piros lobogó — felelte anya, és már az ő szeme is próbálgatta a mosolygást.

— Miért van kitűzve a piros lobogó, édesanyám?

— Azért, kislányom, hogy most már nem kell többé a sötét pincében élnünk, hanem kijöhetünk a szép napsütésbe.

— És most már visszamehetek aludni a faragott ágyacskámba?

— Vissza — bólintott anya —, álmodhatsz már szegfűvel, rózsával, és fehér galambocskák őrködnek az álmod felett.

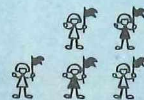
És Rozika futva futott egész hazáig a barna cipőcskéiben, melyek közül az egyik már viseltes volt, a másik azonban csaknem teljesen új, s úgy ragyogott a szép tavaszi napban, mintha csak örült volna, hogy végre megtalálta a párját.

MARÉK VERA:

Nyúl-ugrató

Három mázsa káposzta
begurult az árokba.
Három sárga répácska
beugrott egy dézsába.
Három sánta nyulacska
bemászott egy kulacsba.
Mind a három kipotyog,
hármat ugrik, hipp-hopp-hopp!

KISDOB

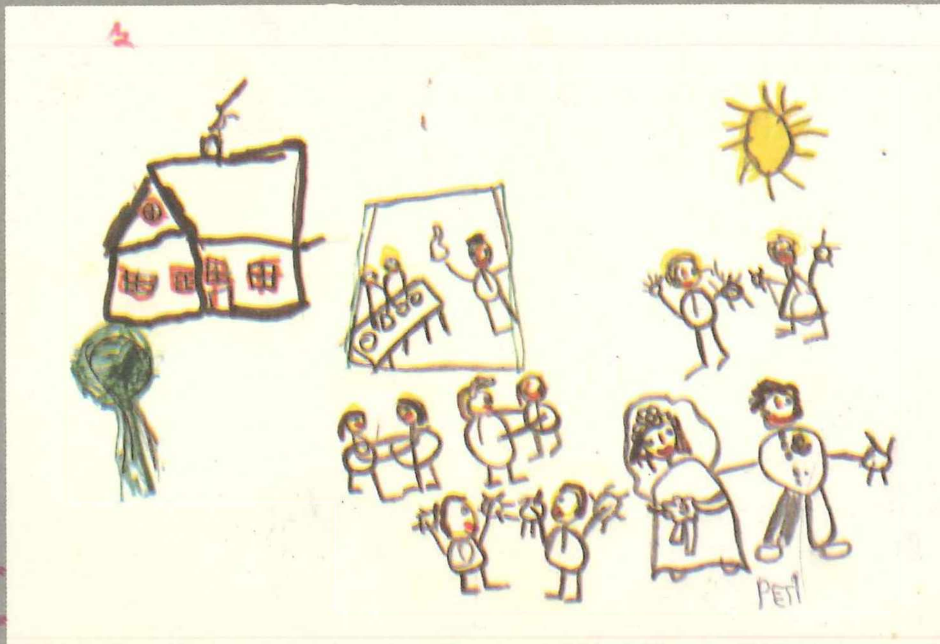
SÓTI KLÁRA rajzai

A legtöbb óvodás, aki hallott már a kisdobosokról, szeretne közéjük tartozni. Addig is, amíg sor kerülhet rád, készíthetsz magadnak dobot.

Kérj meg valakit a felnőttek közül, hogy vágjon neked kék UNIMÓ-s dobozból körülbelül egy tenyérnyi magas hengert. Ez lesz a dob palástja. Törj hurkapálcikából egy akkora darabot, mint amekkora a dob átmérője (belső szélessége); ezzel merevítsd a belsejét, nehogy összenyomódjon a kezedben. Egy-egy kör alakú pergamenpapírból készül a dob alja és a teteje. Vagdosd be a peremüket, kend be ragasztóval a szélüket, és feszítsd a dobra alul, fölül. Ha megszáradt, takard el a ragasztást színes díszítő csíkokkal és háromszögekkel.

SZ. K.

Ezt a rajzot Cvack Peti, négy és féléves olvasónk készítette. Egy vidám lakodalmat rajzolt le Dörmögő Dömötörnek.

SITKEI BÉLA:

Karcsi nyakkendője

Karcsi névadó ünnepségen vett részt. Szülei névadók voltak, és magukkal vitték óvodás gyereküket is az ünnepségre.

A termet, ahová az édesanyák és édesapák elhozták a pólyásbabákat, rengeteg virág díszítette.

Valaki beszédet mondott, kisdobosok szavaltak és énekeltek, majd kék nyakkendőt ajándékoztak a picinyeknek.

Karcsi az ünnepség után kijelentette:

— Én is akarok olyan kék nyakkendőt!

Hiába magyarázták neki, hogy az övé is csak a szekrényben lehetne, mint a pólyásoké; ilyen nyakkendőt az viselhet, akit már kisdobossá avattak. De a fiú hajthatatlan maradt.

— Most akarom! — toppantott durcásan.

Anyja szó nélkül kézenfogta, és az úttörőboltba siettek kisdobos nyakkendőt vásárolni.

Karcsi büszkén feszített, és dicsekedve mutogatta mindenkinek új szerzeményét. Még éjszakára sem akart megválni tőle. A szép, új nyakkendő hamarosan összegyűrődött, bepiszkolódott. Karcsi egy idő után megunta, és lim-lomjai közé dobta.

Már mindenki megfeledkezett a kék nyakkendőről, amikor Karcsi egy este feltűnően sokáig téblábolt a konyhában.

— Anyu, az óvó néni a kisdobosokról mesélt...

— Igazán? — nézett fel az édesanyja. — És mit mesélt róluk?

Karcsi egy ideig hallgatott, és a cipője orrát nézegette.

— Szeretném, ha kimosnád és kivasalnád a nyakkendőmet.

Anyja szelíden megsimogatta fia kócos fejét.

— Ezt neked kell elvégezned, kisfiam, hiszen már nagycsoportos vagy. Ha akarod, szívesen segítek.

— Az jó lesz! — lelkesedett Karcsi, és azonnal dologhoz láttak.

A kék nyakkendő kisvártatva tisztán és gyűretlenül került a polcra. Ott várja, hogy gazdáját kisdobossá avassák. Már nem is kell nagyon sokáig várnia...

SÓTI KLÁRA rajzai

Az erdő közepében, egy vén cserfa alatt kicsi házikó állott. A házikóban lakott Tapsi úr a feleségével meg a két gyerekével. Rendes, jóravaló erdei nyulak voltak Tapsiék, és bár hosszú volt a fülük meg kurta a farkuk, senkinek az erdőben panasza nem lehetett ellenük.

Egy reggelen, éppen újév reggelén, Tapsiné azt kérdezte az urától:

— No, édes apjukom, mit főzzek ma ebédre?

Az öreg nyúl egyet-kettőt szippantott a pipájából, és azt mondta:

— Jó lesz egy kis takarmányrépa. Ha meg találsz a piacon édes káposztatorzsát, hozhatsz belőle a gyerekeknek.

A gyerekek nagyon szerették a káposztatorzsát, és örömükben mindjárt ugrálni kezdtek az asztal körül, Tapsiné asszony pedig a cseléddel elment a piacra.

Hanem jó félóra múlva már vissza is jött megint, átfázva a nagy hidegtől, tüsszentve, és üres kosárral.

— Hol van a répa? — kérdezte az öreg nyúl.

— Hát a káposztatorzsa? — kérdezték a kicsinyek.

— A káposztatorzsának már elmúlt az ideje, a répáé még meg se jött. A vásáros kofák a nagy havazás miatt be se jöhettek a falvakból, még csak gyönge fahéjat sem tudtam venni. Egy pár fiatal fának szóltam ugyan visszajövet, de ők azt mondták, hogy ebben a kegyetlen hidegben nekik is kell a héjuk.

Az öreg nyúl megvakarta erre hosszú füle tövét, a kicsinyeknek pedig sírásra állott a szájuk. Kevés szecska volt ugyan még a kamrában, de ilyen napon, újév napján, még a mezei egér asztalán is különb ebédet tálalnak föl.

Az öreg nyúl egyet-kettőt szippantott a pipájából, és azt mondta:

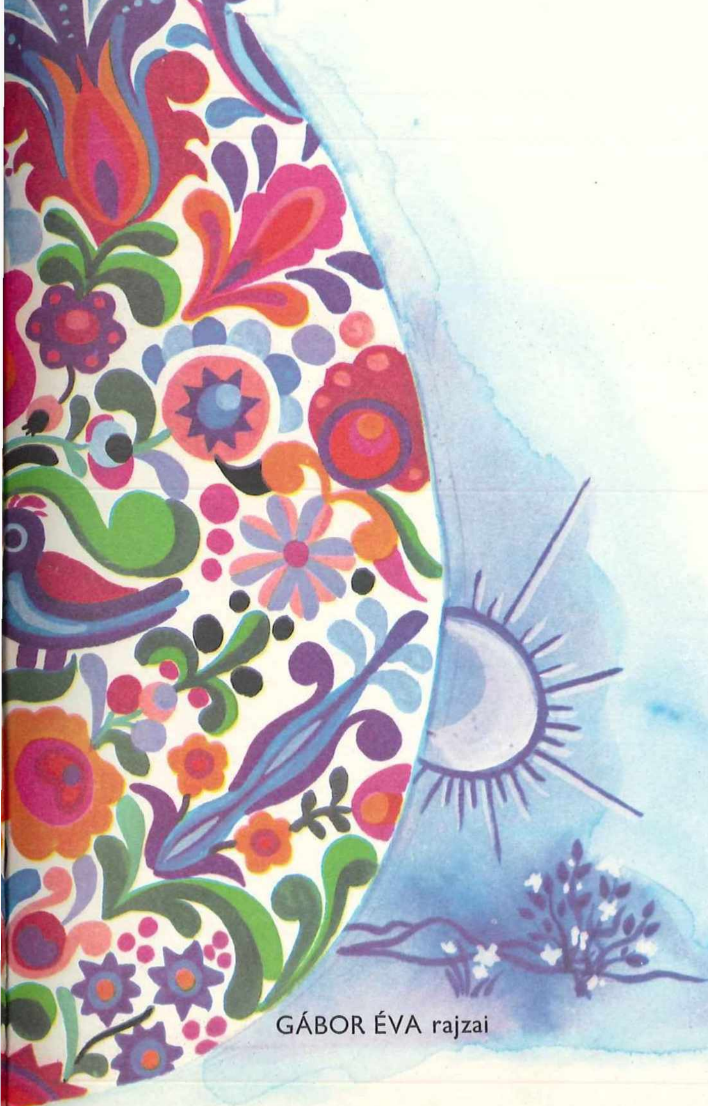
— Baj, hát baj, de azért nem kell ám mindjárt sírni!

Aztán odafordult nyúlné asszonyhoz, hogy

MÓRA FERENC:

A húsvét

GÁBOR ÉVA rajzai

öltöztesse fel jó melegen a gyerekeket. Az asszony fel is öltöztette őket, meleg kendőt is kötött mindegyiknek a nyakára, hogy köhögést ne kapjanak a reggeli ködben.

— Gyerekek — mondta az öreg nyúl —, menjetek át a tisztásra az erdész bácsihoz. Köszöntsetek rá illedelmesen, mondjátok, hogy boldog újévet és jó egészséget kívántok neki, és hogy jó szívvel venném, ha valami kis finom főzelékfélével segítene rajtunk.

A gyerekek mindjárt szaladni akartak, de az apjuk utánuk szólt:

— Azt mondom, ne bácsikázzátok az erdész urat, hanem szólítsátok tekintetes úrnak.

Az anyjuk pedig azt mondta:

— Meg ne álljatok a jégen csúszkálni! Ha meg azokkal a bolondos vizslakölykökkel találkoztok, kerüljétek el őket okosan, hogy fogócskát ne játsszanak veletek megint.

A gyerekek kézen fogva mentek az erdőn át, az erdészlak felé. Meglehetősen jól viselték magukat, csak néha böktek meg alattomban egy-egy havas bokrot, hogy egy kis havazást csináljanak.

Az erdész urat a kert alatt találták a három kisfiával. A kisnyulak elmondták a mondókájukat, az erdész meg tüstént beküldte a fiait az erdésznéhez, hogy adjon valamit a nyulaknak. Adott is négy-négy nagy répát.

A kisnyulak a répákkal hazafelé mentek. Mikor az ismerős erdőbe értek, jókedvük kerekedett, és futkosni kezdtek.

Azzal ijesztettek egymásra, hogy „Jön a róka!" Aztán nagy versengéssel iramodtak házuk felé.

Aznap nyúléknál igen jó ebéd volt. Első fogásul répaleves, aztán pirított répa répamártással, a harmadik fogás répafőzelék, végül kirántott répa.

A télnek vége lett, és a nyulak egyszerre csak azon vették észre magukat, hogy a hó elkotródott a házuk tájékáról, és hogy régi ismerőseik, a vándormadarak megint ott csicseregnek a fák között, csodálatos dolgo-

kat mesélve idegen országokról, hol a télen jártak.

A nyulaknak most már nem kellett többé az erdészhez fordulniok, ha megéheztek, mert az erdő tele volt bársonyos fűvel és illatos herével. Hanem azért nem feledkeztek meg az erdészékről. Az öreg nyúl azt mondta:

— Ilyen nagy úrral jó fenntartani a barátságot, és nem lehet tudni, mi lesz a jövő télen.

Éppen húsvét éjjelén volt, mikor a legnagyobb csendben furcsa egy társaság sompolygott az erdészék kertjébe.

Tapsiék voltak meg a rokonságuk. Elöl Tapsiné ment, egy-egy piros tojást vitt a hóna alatt. Aztán Tapsi úr jött, ez meg akkora húsvéti tojást hengergetett maga előtt, amelynél nagyobbat és szebbet sohse láttam. Kék bársonyból volt ez a húsvéti tojás, arany abronccsal. Aztán jöttek a többiek, ők meg kosárban, pici szekérben hozták a sok húsvéti tojást. Mikor a kertbe értek, serényen munkához láttak. A kicsinyek ügyes fészkeket raktak a fűben, a bokrok alatt, az öregek meg óvatosan elosztogatták a tojásokat a fészkekben. Mikor elvégezték a munkájukat, usgye!... visszairamodtak az erdőbe.

Másnap az erdész már korán reggel lent járt a kertben. Később leszólította a gyerekeket is:

— Gyerekek — mondta —, nekem úgy rémlik, mintha nyomokat látnék a hóban. Ha itt jártak, akkor itt is hagytak valamit. Jó lesz egy kicsit körülnézni a bokrok alatt.

A gyerekek szétfutottak a kertben, aztán itt is, ott is hallatszott az örömkiáltásuk, amint egy-egy húsvéti tojással megrakott fészekre bukkantak. Az a kékbársonyos, aranyabroncsos tojás, melyet Tapsi úr maga görgetett be a kertbe, tele volt cukorral. Én is megkóstoltam, mert éppen akkoriban vendégségben voltam az erdészéknél, és egész komolyan mondom, hogy alig ettem még ennél édesebb cukrot.

FECSKE CSABA:

Báránykám

Hold ha kel az égen
aranyszőrű báránykám
aludj aludj szépen
gyöngycsillagok árnyán

friss szalma az almod
aranyszőrű báránykám
hova fejed hajtod
meleg aklod árnyán

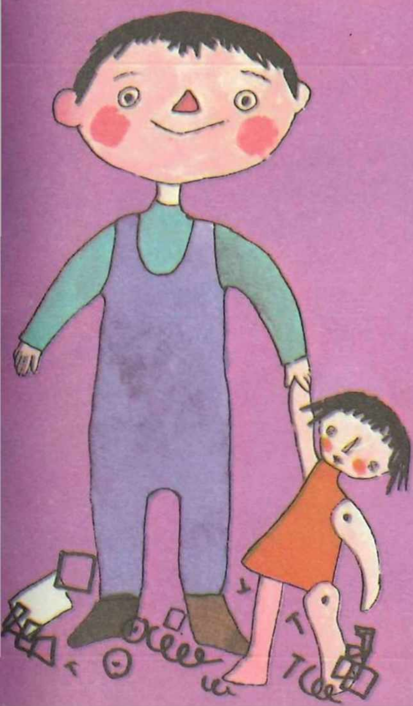
megetetlek holnap
aranyszőrű báránykám
tenyerembe foglak
szomorú kis árvám

szomjadat én oltom
aranyszőrű báránykám
hogyha megszomjazol
lombok hűsén várj rám

farkasnak nem adlak
aranyszőrű báránykám
ha elvesztenélek
bizony mindig bánnám

STUIBER ZSUZSA rajza

JIBER ZSUZSA rajzai

CSORBA PIROSKA:

Peti naplójából

Ancsa kapott egy síróbabát.
Rögtön szétszedtem,
megnézni, hogy mitől sír.
De csak egy fehér doboz volt benne.

Azt is kibontottam,
abban meg vacak fémdarabok,
amiket egészen apróra szétszedtem,
de a sírást nem találtam benne.
Aztán visszadugtam,
de már nem sír a baba,
most már Ancsa sír.
Jó lenne megnézni, hogy mitől.

INGEBORG FEUSTEL:

A dicsekvő

Volt egyszer egy egérfiú, aki mindenkinek így mesélt:

— Az én apám olyan erős volt, hogy még a róka is félt tőle. Az én nagyapám olyan erős volt, hogy egy egész tököt is elvitt egyedül. Dédnagyapám meg egyszer egy akkora folyosót ásott a csűr fala alatt, hogy az egész csűr összedőlt, olyan erős volt az én dédapám!

Mindenki elhitte, amit az egérfiú mesélt.

Egyszer, amikor az egerek a tarlón aratóünnepséget tartottak, hirtelen elkiáltotta magát egy egérnagymama:

— Jön a róka, meneküljetek!

Minden egér gyorsan eltűnt az odújában. Az egérfiú azonban a mezőn maradt, és a szakállát fésülgette.

— Te leszel a reggelim! — szólt a róka, és a szája szélét nyaldosta.

— Majd meglátjuk! — hencegett az egérfiú. — Az én apám nem félt még a te apádtól sem. Nagyapám egy nagy tököt is el tudott hordani egyedül, és a dédnagyapám egy egész csűrt ledöntött, olyan erős volt!

— És milyen erős vagy te? — kérdezte a róka.

Ekkor remegni kezdtek az egérfiú lábai, még az orra hegye is elfehéredett.

— Mit ér az apád ereje, ha te magad gyenge fickó vagy! — szólt a róka, és az egérfiú után kapott.

Fordította: Zoltán Aranka

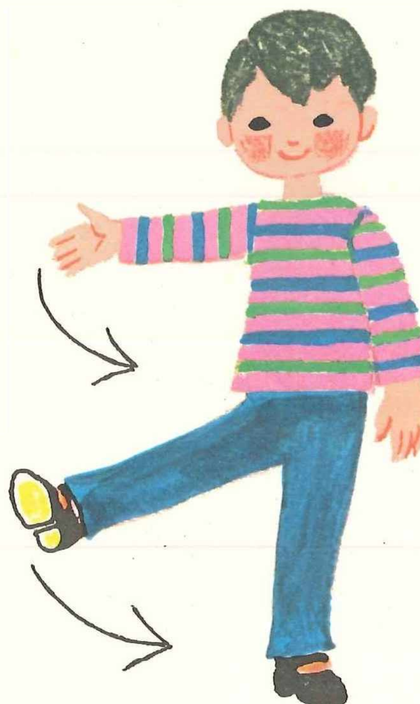

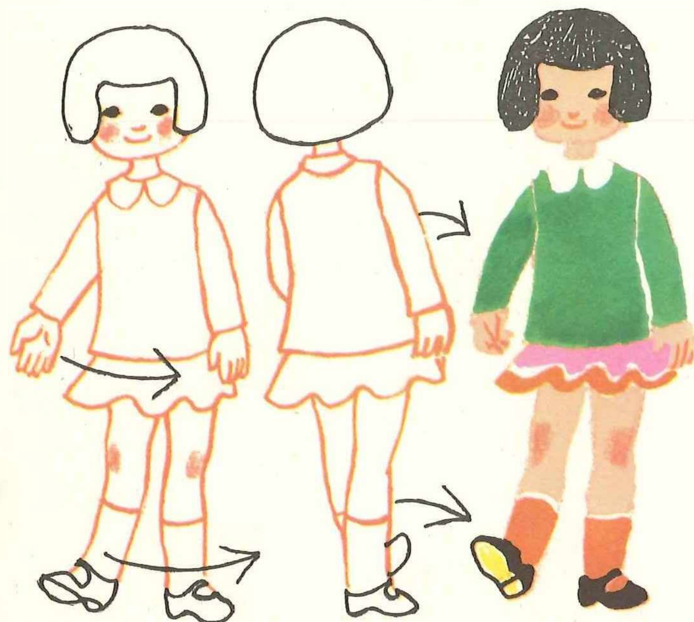
MAKK MARCI JÁTÉKÖTLETEI:

Perdülős

Állj egyenesen, zárd a lábadat, a karodat tartsd a törzsed mellett, és próbálj az egyik lábadon körbe fordulni. Aligha tudsz teljes fordulatot tenni. Most emeld magad elé a jobb lábadat, nyújtsd ki a jobb karodat, és mindkettőt jobbra lendítve pördülj meg a bal lábadon. Meglátod, így sokkal jobban megy! Ha többen vagytok, versenyezzetek: ki perdül nagyobbat? Mindkét oldalra pörögjetek!

SZÁVAY EDIT rajzai

Ez is perdülős

Húzz egy vonalat a földre (vagy fektess egy fonalat a padlóra), és oldalirányban haladva, félfordulatokkal előre-hátra perdülve menj végig rajta. Ha előre perdülsz, lendítsd előre a karodat is, hátraperdüléskor pedig hátrafelé. Vigyázz, nem szabad a vonalról letérni!

DEMETER RÓZSA

Játsszunk most együtt!

Kedves Szülők, Nagyszülők,

kedves Felnőttek!

Ebben a játékban ismét olyan feladatokat adunk, amelyekhez a felnőtt vagy a nagyobb testvér segítségét kérjük.

Most a gyerekek képzelőerejét és játékos kedvét serkentjük, egyúttal kézügyességüket is fejlesztjük. Mindkettőre szükségük lesz majd az iskolában, az utóbbira különösen az írás tanulásánál. A toll vezetését könnyíti meg, ha a gyerek nemcsak szabadon rajzol, hanem már most megpróbálja apróbb mozdulatokkal, kis helyen vezetni a kezét egy meghatározott irányba.

Húsvét lesz nemsokára, játsszunk tojásfestést! A következő oldalra egy útvesztőt rajzoltunk. Kisfiú, kislány, nyuszi, tojások, tyúkanyó, festékek, ecsetek, festéktál és más tárgyak, állatok, növények láthatók egy-egy pontján. A kisfiúnak és a kislánynak az út-

vesztőn keresztül el kell érnie a tojásfestéshez szükséges tárgyakat. A felnőtt segítsen a gyereknek, ha szükséges, egy kicsit irányíthatja is a gyerek kezét. A játék előtt meséljen a húsvéti nyusziról, aki a tojást festi. Sorolja fel, hogy mi minden kell a tojásfestéshez (tojás, különböző színű festékek, festékestál, víz, ecset), mit mire használnak, miért nem valók ide a többi játékok, állatok. Meséljen, tréfálkozzon közben: mit csinál a nyuszi a répával, a csibe miért nem tud tojást adni, a róka megkergetné a nyuszit, ha összetalálkoznának, a gyerekek elcsavarognak az erdőbe virágot szedni, lepkét, mókust kergetni, a kisfiú autóval játszik, sárkányt ereget, a kislány babázna, almát enne tojásfestés helyett. Ne csak a felnőtt meséljen, kitalálhatja a gyerek is, hogy mire miért nincs szükség.

Az útvonalakon először csak az ujjával haladjon a gyerek a keskeny ösvények között. Ha olyasmihez jut el, ami nem kell a tojásfestéshez, vissza kell mennie az előző tárgyhoz vagy a kiinduló ponthoz. Csak a végén rajzolja be színes ceruzával vagy filctollal a helyes utat. Fekete ceruzát is használhat előtte, annak a nyomát kiradírozhatja.

Az ügyes tojásfestők, akik végigjátszották ezt a türelemjátékot, meghallgathatják Móra Ferenc: A húsvéti tojások című meséjét a Dörmögő 8—9—10. oldaláról. Édesapa vagy a nagyobb testvér biztosan szívesen felolvassa. Utána adjanak a gyereknek papírt és színes ceruzát vagy festéket, hogy ő is megpróbáljon tojást rajzolni, festeni. *R. K.*

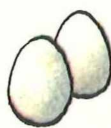

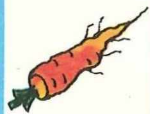

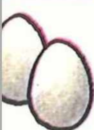

SOMORJAI ÉVA rajzai

GYÁRFÁS ENDRE:

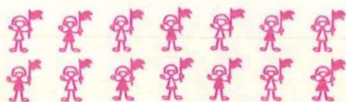
DÖRMÖGŐÉK ÉS A MEGGYFAÁG

— Bolond tán az óriáscukrász?
Vagy inkább a kuktája?
Ennyi drága tejszínhabot
miért kent fel a fákra?
— Gyere, Berci... én már látom,
mi fehérlik a faágon:
nem hab, hanem ezer virág.
Tündéri szép, mint egy álom.

— Nahát, ez a meggyfaág!
Sosem láttam ily csodát
— sóhajt Marci. — Mit szólnál, ha
elvinnénk a mackóházba?

— Törd le — bólint Berci —, én meg
bakot tartok, hogy elérjed.
Rácsimpaszkodhatsz az ágra.

Ám de ekkor hirtelen
szemük előtt ott terem
s megszólal egy kis poszáta.

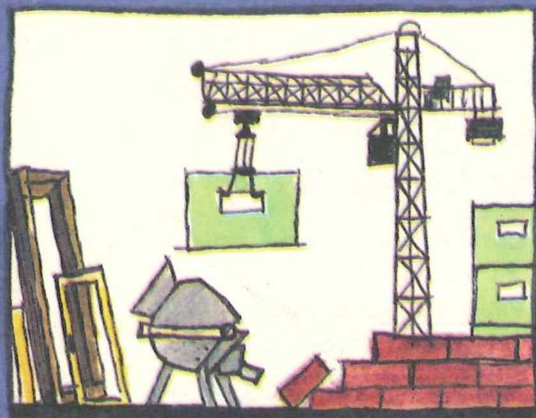
— Bocsok, nehogy elvigyétek
az ággal a sok-sok férget!
A kártevőt én megenném,
s a gyümölcsöt megmenthetném.

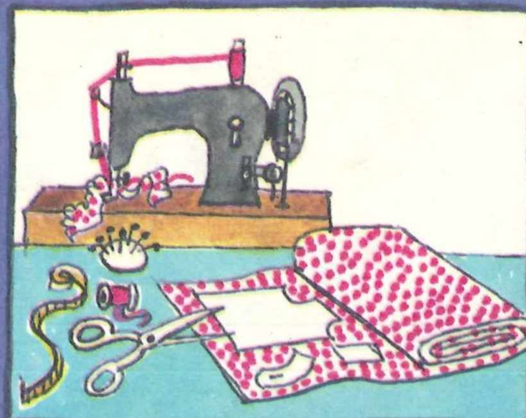
— Hány kosárka meggyet ad majd
ez az ág, ha itt maradhat?
— kérdi Marci mélázva.
— Annyi itt a virág, látom,
bőven lesz gyümölcs az ágon —
feleli a poszáta.

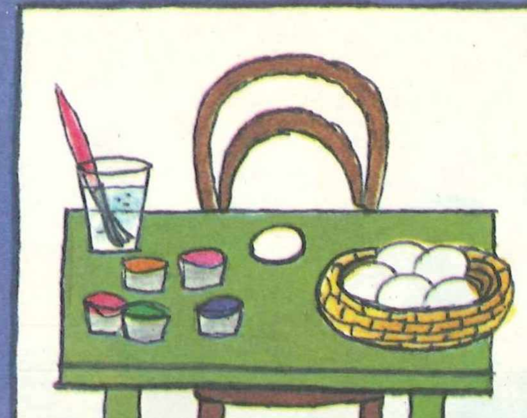
— Legyen is csak — dörmög Berci —,
mert mi szeretjük a meggyet;
finom az a rétesbe is,
jó befőttnek meg levesnek.
Madár pajtás, meg is kérlek:
ha valaki erre téved,
hogy virágzó ágat törjön,
hívjál minket, jövünk rögtön,
s úgy ellátjuk a baját...
futhat árkon-bokron át.

F. GYŐRFFY ANNA rajza

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

MI KÉSZÜL BELŐLÜK?

Reggel, amikor Mackó óvodába indul, ki-ki készülődik már a napi dolgára. Mackó beköszön az ismerősök ablakán, bekukkant az udvarokba: szeretné kitalálni, hogy ki mit csinál majd aznap. Elárulják az odakészített szerszámok, eszközök, hozzávalók. Itt láthatod te is, amit Mackó lát. Segíts neki: találd ki és rajzold le, hogy hol mi készül. Öt rajzot vár tőled Dörmögő Dömötör!

K. M.

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Szerkesztő: Rákos Klára. Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó V. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest VI., Dalszínház u. 10. Telefon: 120-850. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, 1370 Budapest, Postafiók 357. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI, 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI-215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyed évre 12,— fél évre 24,—, egész évre 48,— Ft.

Index: 25 183